

CHRISTUS ZWEEG

De zomer is weer voorbij. Sportliefhebbers hebben hun hart kunnen ophalen.

Naast het Europees Kampioenschap voetbal was er natuurlijk de Tour de France en voor velen vormden de Olympische Spelen in Parijs de kers op de slagroom. Een onderdeel van de openingsceremonie van de Spelen heeft echter veel commotie veroorzaakt. Velen zagen daarin een bespotting van het Laatste Avondmaal. In de christelijke wereld, maar ook ver daarbuiten, werd met verontwaardiging, pijn en boosheid gereageerd. Het Vaticaan gaf een rustige en waardige verklaring uit en ook de Franse bisschoppen hebben hun verdriet geuit. De Nederlandse bisschoppen vonden deze reactie van de Franse collegae voldoende en hebben geen eigen verklaring uitgegeven. Korte tijd later ontstond trouwens de nodige verwarring. Ging het eigenlijk wel om het Laatste Avondmaal?

Er werd gewezen op het schilderij *Het feest van de goden*. De blauwe figuur in het fruit zou dan Bacchus zijn en de dragqueen met de stralenkrans Apollo.

Alles bijeen dus eerder een parodie op goden uit de Griekse oudheid.

Een zwijgende Christus

Anders dan zelfspot is spot door anderen altijd heel pijnlijk. Ieder van ons die daar wel eens mee te maken heeft gehad, weet dat maar al te goed. Maar hoe moeten wij christenen daarop reageren? Moeten wij dan direct hoog van de toren gaan blazen en wild om ons heen gaan slaan? Ik denk dat wij veel beter bij Christus in de leer kunnen gaan. Onze Heer heeft immers ook met de nodige spot en hoon te maken gehad. Ik noem de spot door de soldaten na zijn arrestatie. Los van de heilsbetekenis impliceert de kruisdood van Jezus een ultieme spot en vernedering. Naakt sterft Christus langzaam voor de ogen van een uitzinnig en joelend publiek. En Hij zwijgt. Deze houding van de Heer is indrukwekkend en geeft te denken. Later vraagt Hij om vergeving voor zijn vervolgers die niet weten wat zij doen. De eerste martelaar van de Kerk, Stefanus, en vele christelijke martelaren na hem, zullen Christus daarin navolgen.

Pater Titus

Eind juli vierden wij katholieken in Nederland in de liturgie de gedachtenis van pater Titus Brandsma. Twee jaar geleden werd hij op een snikheet Sint Petersplein door paus Franciscus heilig verklaard. Hij doorzag al vroeg het anti-evangelie van de nationaalsocialisten en verdedigde de vrijheid van de katholieke pers. De Duitse bezetter was daarover woedend en het kwam tot een arrestatie. Uiteindelijk is pater Titus in concentratiekamp Dachau door de nazi's vermoord. Hij werd ook door de kampbewakers bespot en vernederd. Maar volgens ooggetuigen bleef hij vriendelijk en hoffelijk voor zijn beulen. In de ogen van pater Titus hadden zij hun ziel verkocht aan de duisternis, maar bleven deze bewakers schepselen van God. Niet met haat en boosheid maar met liefde trad hij daarom hun spot tegemoet.

Korte lontjes

Wij leven helaas in Kerk en samenleving in gepolariseerde tijden en niet weinigen hebben hele korte lontjes. In alle anonimiteit wordt op de sociale media van alles geschreven. Vaak met een onvoorstelbare hardheid. Als mensen elkaar in de ogen zouden kijken, zouden waarschijnlijk veel van de beledigende opmerkingen worden ingeslikt. Ook christenen kunnen in onze dagen worden meegesleept door boosheid als zaken die voor hen heilig zijn, worden onteerd en bezoedeld. Mogelijk was dat ook tijdens de openingsceremonie tijdens de Spelen het geval. Maar Christus en, in zijn spoor, de martelaren van de Kerk, wijzen ons een andere weg. Christus zweeg toen hij werd bespot. Een bespotten christen zou niet de weg van de verbittering en het slachtofferschap moeten bewandelen. Veeleer wijs ik naar de evangelische wijsheid om kwaad te beantwoorden met goedheid en vergeving.

Mgr. dr. Gerard de Korte